

VERSION HÉBRAÏQUE

אישתי, היא שתכננה את מסענו לאפריקה. אני, מטבעי, אינני אוהב לנסוע. הספרים מספיקים לי ומעולם לא גיליתי מציאות שתעמוד במבחנם החמור. העולם שאינו אמיתי – אני חוזר ואומר לעצמי באותן שעות נדירות בהן אוהז בי יצר הנדודים – העולם הבדוי מתאים לי יותר.

אשתי שונה ממני, שהרי סיימה את לימודיה בהיסטוריה באוניברסיטה העברית בירושלים ומאז היא נוהגת לעמוד, וביסודיות מדאיגה, על התפתחותם של תהליכים היסטוריים. אין תופעה, לדעתה, שאיננה תוצאה של תהליך רב שנים, ואין מקרה שאין לו שורשים בעבר. היא חוקרת ורושמת. היא מנסה, בקצרה, למצוא הסברים, שעה שאני – עלי להודות – נוח לי בעולם חסר פירוש. אני, דעו לכם, מפחד מן הפירושים.

כשקרב זמן נסיעתנו לאפריקה, יצאה אישתי למסע של גילוי עובדות. במשך שבועות רבים חקרה ולמדה את כל מה שעלינו לדעת... אני ציפיתי לרגע בו אשוב כבר ואספר מה שקרה לי. צרות שלא ניתן להתפאר בהן גשארות צרות שלך, קטנות וחסרות חשיבות.

ובלילה שלפני נסיעתנו, נפל עלי פחד, כרגיל לפני עקירה. כל כך קשה לנו להתרגל למקומנו, שנים עוברות עד שמקומנו מכירנו. ולמה לנו – כך הרהרתי מתוך דיכאון גובר והולך – לקום פתאום ולצאת אל בין זרים? נכון שנסיעה מרחיבה דעתו של אדם. אבל מי זה אמר שלא מוטב לו לאדם בדעת צרה. ובלבד שהיא מוכרת משנים. אבל אישתי אהבה נסיעות, שכן הקלו עליה את מעבר הזמן, וידעתי בין כה וכה, שאפריקה הגדולה והמפחידה כבר מחכה לי.

לפי אורי ברנשטיין, חיות על הדרך, 1991